

III.

ВСИЧКИ НА РАБОТА. НА ПЕЧАЛБА И ПО ДРУГИ СЕЛА. МАЛКИТЪ ОРАЧИ И ДЪРВЕНОТО РАЛО. ПЪРВАТА РАДОСТЪ ВЪ НОВОТО СЕЛО.

Слънцето позлати рано-рано планината и събуди всичко живо въ гората. То се усмихна весело и радостно на новитъ планински жители. Тъ бѣха будни отдавна и отиваха къмъ рѣкичката да наплискатъ лицата си съ студена и бистра вода.

Весели и радостни се връщаха назадъ и приказваха.

— Какво ще правимъ днесъ? — запита Ненчо, напетъ момъкъ, най-голѣмиятъ синъ на чичо Вельо!

— Има работа за всички, — отговори баща му. — Азъ смѣтамъ днесъ и утре да сме още заедно. Па после, дай Боже здраве, ще видимъ!

Следъ малко той продължи:

— Ще направимъ още шесть кжщички. Вие, момчетата, ще помагате на насъ. А женитъ и децата ще събиратъ дърва и суха шума.

Заловиха се всички на работа. Никой не стоеше на праздно. Дори и малкитъ, две-три годишни деца, помагаша, събираха сжчки изъ гората и носѣха.

За два дни бѣха направени, напълно готови, още шесть колиби. Закачиха вжтре и торбитъ съ хлѣба, и други нѣща, и ги постлаха съ суха шума.

Съ смѣхъ и шеги опредѣлиха коя кжщичка на кой отъ братята и децата му ще бжде. Да знаятъ, при лошо време, кой кжде да влѣзе. Иначе всички бѣха заедно. Заедно работѣха и заедно се хранѣха. Всичката храна бѣ обща на цѣлата задруга.

Чичо Вельо каза вечерта:

— Ето нашето село! Да даде Господъ да живѣятъ тукъ щастливи, весели и честити нашитъ синове и дъщери, нашитъ внуци и правнуци хиляди години!... А сега трѣб-